

הצעירה האמריקאית, ילידת פיסטבורג. שי הגיעה ארצה לפני כעשר שנים — והדבר הראשון שעשתה בארץ היה להתאהב ב־ שמוליק קראוס. משוה כאילו כבה בפניה של הרקדנית התוססת, בעלת הפנים ה־ חיוניות והגירורה הנחרת, היתה מביאה איתה חדות־חיים לכל מקום אליו היתה נכנסת.

היתה זו אהבה נדירה. על שמך זעיר של המעשים שעשה לה שמוליק, היתה כל נערה אחרת עוזבת אותו. על אפס קצוה לה התנגותו כלפיה, היתה אחרת כבר שוכחת ממנו. לא גיווי, למרות כל מעשיו ומחדליו — היא המשיכה לדבוק באהבתה הגדולה. היא לא רצתה שום דבר, מלבדו. לא

שלווה שמוליק קראוס תופס הגדול, מאוין, עם כוסיט משקה ביד, לישראל גוריון. לאחרונה, ניכרת בו יותר ויותר רגיעה, לאחר חסרונות שעברו עליו.

קאריירה. לא זוהר, לא פירסום. רק את שמוליק. לוא בה היה תלוי הדבר, היתה מאושרת להיות עקרת־בית אפורה, אם לילידו. היא הסכימה להופיע — רק אתו, רק בשיריו.

לאחר שמונה שנים, נכנע אפילו שמוליק הסדרר בפני אהבה גדולה כזו. התחתן איתה, בניגוד מדהים לאופיו וגישתו. כשנשלח לבית־הסוהר, הסתגרה ג'ווי בביתם, כמו חיה פצועה במאורתה. היתה זו תקופה קשה. גם לאחר שיצא מבית־החולים, נותרו השניים ללא ידידים כמעט. הטלפון בדירה גם. כולם עזבו אותם. רק חברים ספורים ממש נותרו לימנם.

בין המעטים שעזרו, היתה דווקא אקוֹס, שנתנה לשמוליק מיסרעות על חשבון יציר רות עתיות שלו. מכססים אלה, הצִי יחיו בני הוגו להתקיים.

רעיון

מוצלח

נותרו גם כמה חברה שלא שכחו. בני אמדורסקי וכמה חברים ראו את המצב, החליטו לשמש דרך לעזור, למצוא משוה לגיוון. לכן, לאחר גילגולים, החל הרעיון לובש צורה — עד שרקם עור וגידים. בצורת להקת הטוב, הרע והנערה, בהשתתפות אמדורסקי, ישראל גוריון, ו־ ג'ווי.

היה זה, כפי שהסתבר השבוע, רעיון מוצלח. עוד לפני שהופיעה בהצגת־הבכורה שלה — וזתה הלהקה בהישג מרשים, זינקה לצמרת. יחד איתה, זינק, מעימקי הייאוש ה־ שחור אל פיסגת ההצלחה, גם שמוליק עצמו.

במדינה

עיתונות

האח הגדול

זועף

תופיק חורי, סופר דבר, עשה טעות חמורה: הוא פירסם, בתמימותו, שתי ידי עות על רשות השידור, גילה בהן מחדלים והידרדרות בבית הרשות.

תגובה לא איחרה לבוא: משה חובב, הממונה על ענייני הרדיו ברשות, פנה לאפרים אבא, עורך התוכנית המזרח התיכון — בה נהג חורי להשתתף לעיתים קרובות — הורה לו שלא להזמין יותר כתבות אצל חורי. חובב לא הסתיר מאי חורי תירוצים, קבע מפורשות כי הסיבה היא: "חורי השמיץ את הרשות".

כהקה בשפתחים. חורי המשיך להיות תמים, לא הבין כיצד זה מנצלת הנהלת רשות השידור את הכלי הממלכתי לחיסול חשבונות פרטיים ולצנזורה על עיתונאים. "יש להבין", התמרמר השבוע, "כי הופעת עיתונאי ברדיו או בטלוויזיה הינה מתנה של הרשות, ומותנית בשתקתו של העיִ תונאי אודות כוונות הרשות".

ועוד איזה כוונות. רמת השידורים בי ערבית, טוען חורי, ירדה לשפל נורא. לאחרונה, תירגם מישהו, בעת השידורים בערבית, את המילה אבנעוועות שחורות לחולירע. שמעו המוני ערביי ישראל ו־ השטחים כי מחלת החולירע פושטת במי

(המשך מעמוד 23) קדימה. איפה שאני גר. עשינו קומז'ץ. ישבנו ואכלנו ושתינו דברים שקנינו. פתאום בא אחד. שקוראים לו אלי דרעי, עם שני חברים שלו. הוא הסתכל עלינו, וקרץ לחברים שלו בעין. אלה הסתלקו. אלי גירש את כל החברים שלי באיומים. רק אותי הוא הכריז להישאר. זה היה בערך בארבע בבוקר. הוא הכניס אותי לתוך הסוכה שהיתה שם, והתנפל עלי. הוא קרע לי את הבגדים, והוריד לי בכוח את המכנסיים. הוא חפס אותי, וזרק אותי בכוח על הריצפה. אחרי זה — (כאן בא תיאור מדוייק של מעשה האונס).

מקד בויער. לאחר האונס, המשיך הי נער וסיפר לחוקר, איים עליו דרעי כי אם יגלה את מעשיו, יהרוג אותו. הנער גילה גם כי דרעי אנס אותו כבר פעם נוספת — וגם אז פחד להתלונן.

אלי דרעי מצידו הכחיש את סיפורם של שני הנערים. למרות הכחשתו, הגישה נגדו התביעה כתב־אישום על מיש־ כב עם קטיף, מישכב זכר, כפיה ואונס. זמן קצר לאחר הגשת האישום נגד דרעי, הופיע ישראל שם־טוב שוב בת־ חנת המיסטרה. הפעם, התלונן כי דרעי וחבר שלו, אחד יוסף בוחניק, מאיימים עליו לחסל אותו אם לא ישנה את עדותו נגד דרעי.

החוקר רשם את תלונתו — וכונה נס־ תיים הטיפול המיסטרחי.

את התוצאה העגומה ניתן היה לראות כעבור ארבעה חודשים, כאשר נפתח מיש־ פטו של דרעי.

ישראל שם־טוב עלה על דוכן העדים — וחזר בו מכל האשמותיו. הוא הכחיש את כל עניין האונס. טען כי נעצר באשמת גניבה — ואולץ על־ידי החוקרים להגיש את התלונה נגד דרעי. "סחתי מהשוט־ רים ורציתי לצאת הביתה, או הסכמתי", סיפר.

בלי־תביררה, נאלצה התביעה לוותר על האישום נגד דרעי. יחד עם זאת, ביקשה לעצור אותו ל־15 יום, כחשוד בהשפעה על עדים.

סניגורו, עורך־הדין חיים דגן, התנגד לכך, בטענה כי החקירה נגד דרעי כבר נסתיימה. לא כך חשב בית המישפט. שי ציווה לעצור את דרעי לשבעה ימים. מי שנדפק מכל העסק פעמיים היה יש־ ראל שר־טוב. לאחר שנסוג בו מעדותו, הוכרז על־ידי בית־המישפט כע־עוין.

מין תחביב

שכזה

במקרה אחר, היה ציון מוקה (20) חר־ טף כמה שנים טובות בבית־סוהר. על מה שעשה. הפעם, יצא בזול: 15 ימ־מער־ צר בלבד.

מה שהציל אותו, היה תחביבו המיוחד של אורי טבע. מוקה הואשם בכך שגנב שעון. טבעת ומזמונים בסך כולל של מאה ל"י מדי־ רתו של אזרח תל־אביבי בשם אורי טבע. "במקרה רגיל, הייתי מטיל שלוש שנות מאסר על גניבת שעון", הסביר השבוע שופט השלום התל־אביבי בוריס רפפורט. "אך במקרה זה, היו נסיבות מיוחדות. גם היילים. הנסיבות המיוחדות היו קשורות בטיבעו של אורי טבע. סיפר מר־ קה בעדותו: "שבתי על ספסל בגן, ו־ אורי טבע ניגש אלי ונכנס איתי בש־י חה. הוא הציע לי ללון בביתו. לא היה לא איפה לישון, והסכמתי.

"בדירה שלו, הוא הגיש לי קפה. פח־ אום הוא התחיל לנגוע בי וללטף אותי. "שאלתי אותו: מה זה? והוא ענה לי שזה תחביב אצלו. שהוא מביא גם היילים לבית ומשחק איתם".

בשלב זה של המישחק ניסה מוקה ל־י דבריו, לברוח, אך מצא את הדלת נעו־ לה. הוא הסתחרר, ונדרם במהירות. ל־י דבריו, בגלל הקפה ששתה.

תגובה מוזכבת. "כשהתעוררתי, המ־ שיק מוקה בסיפורו, "גיליתי שאורי ה־י ריד לי בלילה את המכנסיים של הפיג־מה. הרגשתי נורא. החלטתי לנקום בו. לקחתי את השעון שלו, והסתלקתי משם." בפסק־דינו, קבע השופט רפפורט ברי־ רות כי הנאשם הוזמן על־ידי המתלונן לביתו למטרת מישכב זכר. זה אמנם לא הצדיק את גניבת השעון, ואכן, השופט מצא את מוקה אשם. אולם במקום שלוש השנים המקובלות, הסתפק הפעם ב־15 היום שבילה מוקה במעצר עד המישפט.

עיתונאי חורי

ההידרדרות שבשתיקה

קומות שונים בעולם, תושבי השטחים, שי נסגעו לא מוזמן מהחולירע. נתקפו כהלה. "זה מה שקורה, כשעובדים עם עיתונאים ששותקים", מאשים חורי.

הווי

לא ממזר

הדגל

כל אחד חוגג את יום העצמאות בי־ דרכו. ישראל פינקלשטיין*, תושב בת־ ים בן 17, החליט שבלי דגלים, לא יוכל לשמוח ביום הגדול.

אולם, החליט הצעיר מגודל הגוף, מ־י אחר שהוא זקוק לדגלים רק ליום קצר אחד. יהיה בכך משום בזבזנות חסרת־ טעם להשקיע כסף ולקנותם. אי לכך, השאיל לעצמו צמד דגלים שהתנופפו בודדים, חסרי אב ואם, על מרפסת בית, ברחוב הרצל בעירו, ויצא לחגוג ברחו־ בות בחוצות תל־אביב הסואנה, מנספח בהם מכל לב.

רצינו לעשות שמח. שוטר חסר־ הבנה ללב החוגגים עצר אותו. הדגלים, מסתבר, נראו לשוטר קצת גדולים מדי על מידתו של ישראל.

בפני בית המישפט הסביר השבוע יש־ ראל: "רצינו לעשות שמח ביום העצ־ מאות. הלכנו כל החברה וראינו דגלים. לקחנו. לא חשבנו שהם שייכים לאף אחד. באמת לא רצינו לגנוב".

השופט, שהחליט שאין סכנה, לפחות עד יום העצמאות הבא, שישראל יחזור על עבירה דומה, הורה לשחררו עד מיש־ פטו, בערבות.

העופרית

על במת, "היכל־ התרבות" בתל־ אביב: דמות מיניאטורית לבנה, בקצה מסלול מצפן פרחים לבנים, שהיפנטה אלפים בקולה הנדיר ביום העצמאות.

מ מרגע שירדה מהמטוס, אספה אור־ תה, כמסך כבד, הערצת מעריציה. יצחק גיבילי, הלוחם האגדי של יחידה 101, חיכה לה במל־התעופה. הזמין אותה ל־ חפלה אדירה. ידידים טילפנו לדירתה בי־ שרתון התל־אביבי בורם שאיים לסתום את המרכיזה. גרשון סטאשק, דייל ראשי בו־ אל־ענ, חזר לארץ לאחר טיסה נונ־סטופ של 18 שעות בג־אמבו — ודהר ישר לקוני־ צרט שלה, בלי להחליף בגדים. משפחת צרום הנוודת מכרם־התימנים, שבביתה ישנו אוסף התקליטים המלא של כל שיי־ ריה, קנתה שורה שלמה בהיכל־התרבות, לקראת הופעתה. לא היה ספק בדבר: אסי־

היא באה לישראל

לשבוע קצר ואיתה

הרומן החדש שלה

תר עופרים, שהגיעה, כמו כל שנה, להור־ פעה קצרה בארץ לרגל יום־העצמאות, הפי כה בקרב אוהדי, לאלילה, במיטב המסורת של עבודת האילים המקובלים בין עכו־ים בחו־ל.

איש המעריצים לא ידע כי ביום השני האחרון הטריחה האלילה את עצמה לנמל־ התעופה לוד, כדי לקבל את פני הגבר שלה, שהגיע אחריה מצרפת: ד"ר מוריס שאל, הרופא היהודי־צרפתי המצליח, שי־ הוא כרגע רק הרומן שלה — אך עם גי־ חושים כבדים להתפתחויות רציניות יותר. (בעל־חדש לאסתר עופרים? העולם הזה 1805).

הדוקטור המיסתורי התגלה כגבר

נעים־הליכות ומושך, שאחת התכונות שבעטיין כנראה התחבב על אסתר היא צניעותו. איך שהוא, הצליח לא להתבלט למרות שהיה לצידה של אסתר כמעט כל זמן שהותו בארץ, ולמרות שהתגורר כמות, בשרתון.

המעריצים הבחינו באחיה הצעיר של אסתר, שהיה בחברתה. הבחינו — כמובן — בלגנדר כהן המפורסם, כאשר השניים נפגשו. ורק בדוקטור לא הבחינו.

* השם בדוי להגנת קטיין.